

него не трѣбва да се допирашъ — ще оцапашъ ржцѣтъ си.

Азъ по-вече не се прѣпирахъ съ по-го-лѣмата си сестра.

Единъ день, рано сутринята, прѣди закуска, азъ се затекохъ тичешкомъ въ градинката за лопатката, която снощи забравихме. Азъ се зачудихъ, като видѣхъ Михаила Потаповъ, че мете съ дълга метла пжтекитѣ и то така бързо и хубаво, сѣкашъ е голѣмъ човѣкъ.

Щомъ ме видѣ, той се запрѣ и поотстрани малко, но когато азъ взехъ лопатката и излѣзохъ отъ градинката, метлата заигра, както по-напрѣдъ.

Като влѣзохъ въ кѣщи, казахъ, че новото момче — пазачъ мете градинката.

— Нима отъ по-рано не си забѣлѣзвалъ това? — попита ме татко. — Той всѣка заранъ мете градината. Въобще, той много помага на баща си: и вода носи, и праха изтрива, и прѣдъ станцията изчиства, като не оставя ни една книжка, ни връвчица да се търкалятъ. Той е юнакъ!

— А себе си не може да изчисти, — каза Марийка: — все разкжсанъ, съ неприбрана риза, пѣкъ за носова кърпичка и дума не може да става. . . Ами ти, тате, да му погледнешъ само краката! Тѣ сж съвсѣмъ черни!

— Той ходи босъ, затова и краката му сж станали такива, отвѣрна татко.

— Азъ не обичамъ такива, — прибави Марийка, като изтрѣсваше съ тънцитѣ си прѣст-сѣтъ годнии на станцията, заедно съ другитѣ

— Но при все това, нищо не ви бърка да се запознаете съ него, каза татко.

— Не искамъ! извика остро Марийка, като излизаше отъ стаята.

Въ сжщия този день, всички се запознах-ме съ Михаила Потаповъ. Това стана така:

Ние возехме въ колцата, по изметенитѣ пжтеки, Николинка. Градината не бѣше голѣма и Николинка искаше да я возимъ до оградата. Прѣзъ това врѣме Михаилъ Потаповъ стоеше до вратата и когато минахме край него, той ненадѣйно каза:

— Тѣй не се впрѣга.

Ние се запрѣхме.

— А какъ трѣбва?

— Ето какъ. Стойте мирно.

Той се приближи, взе канапа отъ ржцѣтъ ни и почна да го увива о моитѣ плѣщи.

— Не бива, не искамъ! оплашихъ се азъ.

— Защо се боишъ? гледай, какъ трѣбва да се впрѣга.

Михаилъ Потаповъ прѣкрочи прѣзъ канапа, уви го подъ мишницитѣ си, поклати си главата и леко-леко потегли колцата нѣколко разкрача напрѣдъ.

— Наловете се, вие ще бждете впрѣгнати.

Марийка и азъ се дрѣпнахме отъ ржцѣтъ му и хукнахме тѣй силно, че Николинка викаше и се смѣеше отъ радостъ.

Цѣлиятъ този день прѣкарахме съ Михаила Потаповъ. Бѣхме необикновено весели. Между това, ние се научихме, че новия ни другаръ се нарича Павлинъ и когато му казахъ, че го прѣименуватъ Михаилъ Потаповъ, той не се разсърди, а, заедно съ насъ, се смѣ на това хубаво име.

— Азъ зная приказка за Михаила Потаповъ, каза той.

— За мечката ли? Разкажи, разкажи! . .

— Добрѣ. Но да седнемъ нѣкждѣ, защото така се разказва по-добрѣ.

Ние насѣдахме по трѣвата, въ единъ отъ жглитѣ на градината, и до вечерята си разказвахме приказки. Разказвахъ и Павлинъ, и Марийка, и азъ. Павлинъ знаеше много интересни и смѣшни приказки и ние бѣхме готови да го слушаме цѣлата нощъ.

Отъ този день Павлинъ стана нашъ постояненъ другаръ. Той играеше заедно съ насъ, правѣше ни свирки отъ върбови пржчки, направи воденичка, която се караше отъ вѣтъра, поправи количката, понеже се бѣ счупила . .

Азъ скоро го обикнахъ, чудѣхъ се на неговото постоянство, сила, пѣргавостъ; удивлявахъ се, като го гледахъ, какъ бързо тичаше, силно свирѣше съ прѣсти, скачаше на единъ кракъ по цѣлата градина. Но най-вече ми се харесвахъ приказкитѣ му, съ които той често ни забавляваше.

Николинка сжщо го обикна, само че Марийка не го признаваше равенъ на себе си и често го оскѣрбяваше. Еднажъ, напримѣръ, татко ни купи една топка, голѣма колкото чо-